

Molnár Márk

ŐRLŐDÉSEK HAVA

versek

Kék és halálsápadt arcára...

Kék és halálsápadt arcára
Vérrögöket köp a hajnali köd.
Az ágyon fekszik, s furcsa árnyak
Karmolják, szövevényes virág-lelkét.
Könnyek buggyannak ki szeme sarkán,
S tovafolynak kintől háborgó
Tengerekbe veszve.

Mélyhűtött karok, lábak, szívek
Lég-holló vájta lékek,
Mint burjánzó hullafoltok,
Szeplőkként deres bőrszöveteken,
Élettelen ujjak. Fém karmokban
Végződő parafin-tollak,
Vijjogva halnak, összefagyott
Bábok csont-kürtjein.

Arcok, karok, térképei

Arcok, karok, térképei,
S tenyeremben tartott fényképeknek,
Meglavadt szélei, rozsdabarna
Fogakkal teli harapás nyomok.

A gyermek az öreg és a halál,
Egy műtermi bál,
Fényben trappoló mazsorettjei.

A karmester a gép mögött,
Vígán vezényel,
S az exponálás, mint díva
Felvillan a magnézium
Füst-függönyében.

Említettem már...

Említettem már, hogy mikor vicsorogsz,
Normál fog-testeidből agyaraid nőnek?
Ilyenkor tépnél, mint egy fenséges,
Éhségtől erejét vesztett, lomha szörnyeteg,
Egy hallódó, ragadozó Úr.
Üvöltésed már karcos, elnyűtt bakelitek,
Mint tompa tű által nyesett, kőrives mélyedések,
S a fonográf tölcseréből, már nem Piaf dalol.
Inkább valami makogó, renyhe révület,
Mely felkúszik a falakon és behatol zárt
Balkonokon, tekereg, oson, sistereg,
S méreg nyelve, odvas, szú rágta kérges
Testek hamvába hentereg, s tunya szentélyébe szúr,
Csont-pengét, mi bőrt, heget, mellkast nyúz.

Szabadkézzel összetákolt bungalók

Szabadkézzel összetákolt bungalók,
Mint nomád sátrak az ősi pusztán,
Úgy hetyegnek rongyaikba csomagolt,
Papír, karton, műanyag falakkal,
Az orkán erejű szélbe burkolózó,
Fogatlan fagyos szentekkel.
Fekete burjánzó boszorkányfelhők
Ütköznek a hamuszínű nappal.
Öklendezik a város, torkába tuszkoló
Vatta-szmog alatt, vésőjének erőtlen ütései,
Sírkövet domborítanak.
S temetők kormos ecsetvég virtus folyamán,
Latyakos tükrébe megfáradt arc néz, lát, elborzad.
Ezer és ezer láncsal sikolt,
S nyakát szegi hős matróna,
Divatja múlt jellemezét,
Apró vérgolyók ütik át, botladozik,
Egy-két nehézkes lépés, s a szél
Vályogfalain fennakad.
Lóbálja kötél-hurok.